

Наталя ПЕРЕСКОКОВА,

науковий співробітник музею Юліуша Словацького

Жовтневої пори осіння палітра у розквіті яскравих кольорів. На ній буяє різнобарв'я фарб різноманітних відтінків і тонів. Приблизно така ж феєрія красок осяяла виставковий зал музею Словацького, де 20 жовтня була запрезентована виставка художніх робіт Ганни Юріївни Білецької. Ця живописець-педагог – наша землячка, народилася у Кременці, де серед розкішної західноукраїнської природи росла і вбирала в себе усілякі різноманітні її часточки, які зберегла у куточках своєї душі, а потім, з часом, виплекала на художніх полотнах.

Починала здобувати освіту мисткиня у рідному місті Кременці (педагогічне училище, відділ праці в 1974-78 роках), далі підвищувала майстерність в Одесі (педінститут ім. К. Ушинського, нині Південноукраїнський університет художньо-графічний факультет в 1978-83 роках), там же згодом закінчила аспірантуру (в 2000-2004 роках). Оскільки Ганна Юріївна дуже любила спілкуватися з дітьми, навчати їх відтворювати на папері прекрасний світ, що оточує звідусіль, то ж почала працювати у школі вчителем праці та креслення і образотворчого мистецтва. Спочатку в Бучачі

Тернопільської області, а згодом у Кременці, в ЗОШ №4 (в 1983-1993 роках). До речі, я була однією з її учениць, яка з легкої руки учительки почала займатись образотворчим мистецтвом як справжнім життєвим захопленням. Саме Анна Юрїївна, розгледївши художні зародки в непомітній п'ятикласниці, направила займатись цим мистецтвом у будинок культури, де багато років поспіль я відвідувала художню студію, яку очолював прекрасний педагог-художник Ярослав Іванович Дзюба. Які чудові і натхненні були ті роки! З пензлями і фарбами я не розлучаюсь і досі.

Згодом педагогічний досвід та вміння у Ганни Юрїївни зріс, укрїпився в силі і вона почала викладати мистецтво у педагогічному коледжі ім. Тараса Шевченка (1993-2004 рр), де очолювала кафедру образотворчого мистецтва. За примхою долі молода мисткиня їде працювати до Італії (2004-2010 рр), де займається станковим та монументальним живописом, іконописом. Малює прекрасні пейзажі та ряд портретів на замовлення, які користуються великим попитом. Не дарма численні її роботи прикрашають виставкові зали та приватні колекції міст Італії, Німеччини, Чехії, Польщі, Конго, Росії, Латвії, Швейцарії, України.

На відкритті виставки у музеї Словацького були присутні представники двох мистецьких гуртів нашого міста – «Гладушик» та «Палітра»: Богдан Романюк, Ніл Зварунчик, Володимир Стецюк, Тетяна Балбус, Олександра Панфілова; колеги по викладацькій діяльності: Олександр Соловей, Катерина Єрусалимець, а також дочка, однокласниця, невістка та інші знайомі і рідні люди. Усі вітали художницю, бажали натхнення, нових творчих здобутків. На жаль, представлені на виставці роботи, – досить невеликий арсенал надбання автора. Велика кількість її робіт зараз знаходиться у Києві на виставці в бібліотеці. Але із того, що виставлено в Кременці, в музеї Словацького, навіть незнайомий із Білецькою споглядач може впевнитись у високому майстерному рівні художниці.

З першого погляду поглинає панорама Кременця – «Рідне місто», де у великому форматі змальований вид з гори Воловиці. Детально і скрупульозно вимальоване кожне дерево, кущ, стежинка, архітектурні споруди ліцею, Миколаївського собору. Відгомін цієї теми знаходить своє втілення у картинах «Костел», «На замкові горі», «Весела вуличка», «Сонячний день» - де прекрасно переданий настрій, вдало дїбрані кольори. Довго зберігаються враження від проміння, яке впевнено проривається крізь кудлату хмару і заливає теплом та світлом долину міста; ніжні голівки мальв, які ніби заглядають в очі глядачеві, посміхаючись; весела гама яскравості однієї із вуличок Кременця, яка коронована Замковою горою, та багато іншого. Це потрібно усе бачити особисто, щоб почерпнути ковток гарного настрою. А ще відчуєте гордість за наш Кременець, який у своїй красі не поступається ні величній Венеції, ні древній Касерті, бо він живописний, мальовничий і самий рідний.

